

Lliure !

Sóc un home lliure !

*"Hola, sóc jo. Sóc dins l'autobús.
Acabo d'arribar. Fins ara."*

Des de l'adveniment d'Internet, els mitjans de comunicació s'han desenvolupats i diversificats molt : videoconferències, xarxes socials, fòrums, mails ...

Però el sector que ha experimentat l'evolució més grossa és el de la telefonia mòbil. A l'estat francès comptem : 65 milions de subscripcions. A l'estat espanyol : 55 milions.

Als països desenvolupats, tenim 116 subscripcions a la telefonia mòbil per 100 habitants.

El telèfon mòbil és un dels objectes tècnics que s'ha estès més ràpidament en la nostra vida quotidiana.

És revelador del canvi de comportament de la societat, dels nous límits entre la vida pública i la vida privada, i dels canvis de relació entre el temps i l'espai.

"No endevinaràs mai d'on et truco?"

Però el mòbil és el contrari del que diu que és - una eina de comunicació. Quant de temps fa que no has tingut una conversa ininterrompuda per una trucada? Condicionats, trobem normal que els nostres interlocutors contestin a una trucada sense acabar la nostra conversa. És aquí

que rau el problema ...

Esdevinguts addictes a aquest gadget com els fumadors al seu tabac, com els xumets al seu mugró i com els deprimits als seus ansiolítics, els propietaris de mòbil passen el temps verificant que no s'han oblidat el seu tresor, que aquest està ben carregat, que no han rebut nous missatges, etc...

El pitjor seria tancar-se en una espera que ens faria dependre dels altres.

"El telèfon mòbil es fa un lloc en nosaltres perquè ens posa en postura d'espera. S'espera d'estar trucat, d'estar sol·licitat".

"Hola! Sí, sóc al forn de pa.

Una baguette.

No, estava parlant amb la senyora.

Què? Ens veiem a les 12, està bé"

Apagar el seu mòbil deliberadament ha esdevingut alguna cosa molt difícil. Més encara que Internet, el nostre telèfon ens segueix absolutament a tot arreu des de fa anys.

Tant és així que no ens adonem que el fet d'estar sempre accessible, sempre on sigui amb qui sigui té un caire molt infantilitzant.

Constantment hem de justificar on som i què fem.

Vet aquí doncs, el "sense-fil" ens priva una mica més de llibertat posant-nos un altra fil a la pota. La nostra autonomia és limitada per una pròtesi tecnològica que ens impedeix trobar els recursos per desentranyar els capricis de la vida quotidiana.

Vet aquí finalment esborrada la frontera entre vida privada i vida pública, barrejada en la mateixa obsessió del contacte permanent. Les empreses han entès el valor d'aquest pes als peus dels seus empleats. Ara accessible tot el temps, no tenen excuses per no dedicar-se a la feina. Viatge en tren, trànsit, cues, pauses, tot aquest temps ha de ser rendible per mantenir-se en contacte amb l'oficina. Les empreses veuen el mòbil com un altre factor de productivitat.

"Hola, sóc al supermercat ara. El cafè, el prenc en gra o en pols?"

Així doncs, tallem la connexió ! I el "cordó umbilical", al mateix temps!

Atrevim-nos a enfrontar el risc de la solitud (o almenys la sensació de solitud) i d'una major llibertat.

Apagar el seu telèfon, és principalment donar-se el luxe d'una llibertat que s'havia oblidat.

Avui primer dia de la primavera, la meva subscripció mòbil s'ha acabat...

Lluire ! Per fi sóc lliure!

"Estimats amics no tinc més telèfon mòbil!

Ets en contra del progrés?

Fas llum amb espelmes?

Estàs malalt?"